

1Kor; 15:1-11.

„Eszetekbe juttatom” – így kezdődik mai, ünnepi igeszakaszunk: Eszetekbe juttatom. Ugyanis erre valók az ünnepek, hogy a mindennapi sürgős dolgokból kiemeljenek, s eszünkbe juttassák a valóban fontos dolgokat.

A húsvét ünnepe pedig a legfontosabbat juttatja eszünkbe: az evangéliumot, a jó hírt. Jézus feltámadt a halálból, mi is feltámadunk, a földi után van Istentől készített örökélet. Eszünkbe juttatja, hogy sorsunk nem a múlandóság, életcélunk nem a koporsó, akaratunk nem a pillanatnyit kell, hogy célozza, mert Isten egy nagyobb távlatot ajánl, nagyobb öröme hív. A koporsó sötétje, hidege és magánya helyett egy boldog országba hív. Isten közelében, a mennyben töltheted az örökkévalóságot. Olyan ajánlat, amivel azért érdemes foglalkozni. *Ha csak arról lenne szó, hogy ki az, aki egy napot, egyetlen egy napot egy szűk, sötét dobozba zárva szeretne étlen, szomjan tölteni, s ki az, aki ehelyett egy kényelmes, tengerre néző hotel teraszán, ahol semmiben nem szenved hiányt, már akkor azt mondanák sokan, hogy bolond az, aki a koporsót választja.* – S mégis. Mégis képes az ember arra, hogy a csodálatosan jó ajánlatról, az örök, mennyei boldogságról elfeledkezzen. Képes, hogy életprogramként múlandó vackokat kergessen, életcélja pedig (bár kimondatlanul) a szűk és sötét koporsó, esetleg egy még szűkebb urna legyen. Elfeledkezik az ember az örökélet értékéről. *A múlt hétvégét konfirmandusokkal töltöttük. S volt egy játék, úgynevezett értéklicit, ahol fejenként száz zsetonnal licitálhattak mindenféle dolgokra. Egy luxusautó 90, egy tengeri hajóút 80 zsetonért kelt el. Az örökélet 20-ért. Persze ez még nem volt sokkoló, mert a gyerekek nem tudták előre, hogy mi mindent „vásárolhatnak”. De az már jelzett számomra valamit, amikor volt, aki úgy nyilatkozott, hogy meg van elégedve a szerzeményeivel.* Bizony szükség van rá, hogy eszünkbe juttassa az ünnep, a húsvét az evangéliumot: Jézus feltámadt, van örökélet, és Isten téged is arra hív, hogy emeld fel fejed, láss messzebbre a napi gondoknál. Láss messzebbre a törlesztő részletednél, láss messzebbre a szép autódnál, a nagy háznál, láss tovább a karrierednél, láss tovább a földre irányuló, a múlandót célzó vágyaidnál, s lásd meg a mennyet, az örökéletet, melyet Isten neked készített. Ez a húsvéti jó hír, melyet eszünkbe idéz a mai ige: Krisztus meghalt bűneinkért az Írások szerint, s ugyancsak az Írások szerint feltámadt a harmadik napon. Ezen elmélkedj ma. Ezt vidd haza. Ez járja át gondolataidat!

A gonosz persze napi teendővel el akarja terelni a figyelmedet. De te ne engedd! Gondolj ma Jézus feltámadására. Azt csodáld, arról beszélj, abban gyönyörködj, annak örülj! Örülhetsz neki, mert valóság, történelmi tény, amit el kell hinnünk, de aminek bizonyosságai is vannak.

Egyszer egy bűnügyi újságíró megvizsgálta Jézus feltámadását, illetve az arról tudható dolgokat. Sokféle bizonyítékot szedett össze, ezeket egy vaskos könyvben összeírva meg is jelentette. Végül arra jutott, hogy ha egy bűnügyi perben ennyi bizonyíték állna rendelkezésre, simán lehetnek ítéletet hozni. Mert ennyi bizonyíték bőven perdöntő lenne. Engem leginkább a szemtanúk roppant sokasága és az ismert tanúk viselkedése, változása fogott meg. Egy perben, ha van két egymástól független szemtanú, aki azonosan vall, az már nagyjából eldönthet egy tárgyalást. Van úgy, hogy egy tanú sincs, s közvetett bizonyítékok alapján mégis születik ítélet. Nos, Jézus feltámadásának nem csak közvetett bizonyosságai vannak. Nem csak az üres sír, az elhengerített kő és a holttest hiánya. Nem csak a sírt őrző katonák vallomásának ellentmondásossága, hanem a tanúk sokasága. Több száz tanú van. És ezek a tanúk hajlandók beszélni. Kétfás elmondta, hogy feltámadt az Úr, és megjelent neki. De megjelent aztán mind a tizenegynek is. Megjelent azonban másoknak is. Megjelent az úton két emmausi embernek is. Megjelent nőknek és férfiaknak. Hívőknek és hitetleneknek. Akik nem akarták hinni, azok is látták. Tamás, a hitetlen nem csak saját szemével láthatta, nem csak beszélhetett vele, de lehetőséget kapott rá, hogy sebeit is megvizsgálja, feltámadott testét megfogja. A feltámadott Úr még sült halat is evett szemük láttára. S minderről ezek az emberek nyíltan beszéltek. Büntetőjogi felelősségük tudatában nyilatkoztak, s az ezért járó büntetést is elszenvették. Akár többször is. Hisz megverték, bebörtönözték őket, de ők mégis hirdették: Feltámadott az Úr, s mi, akik ezt láttuk, nem tehetjük, hogy ne mondjuk el. S a jó hír gyorsan terjedt, mert több mint ötszáz tanúja volt. S ha valaki mesélte a szomszédjának, hogy képzeld milyen bolondságot hallottam, azt mondják, hogy a kivégzett Jézus feltámadt a halálból, könnyen megeshetett, hogy a szomszédja azt válaszolta erre: Te, ez nem bolondság, én is találkoztam vele. Isten nem bírta a véletlenre, hogy a feltámadás csodájának híre e és hitel legyen. Ötszáz ember, aki ugyanazt vallja egy bíróságon, abszolút perdöntő. S ötszáz hiteles ember, aki erről beszél mindenfelé, gyorsan szétviszi a hírt a világban. Három szemtanú pedig írásba is foglalta tanúságát. Úgy hívják őket, hogy Máté, Márk és János. Lukács nem volt egyedül szemtanú az evangélisták közül, de ő meg rengeteg szemtanú beszámolója alapján írta meg tudósítását.

De ezeknek a tanúknak nem csak a roppant mennyisége volt meggyőző. Sőt magánál a nagy számnál még meggyőzőbb e tanúknak a viselkedése. Ezek az emberek megváltoztak. Másokká lettek a Jézussal való találkozásban. Félősből bátorrá, csüggedtből örvendezővé, titkolózóból bizonyágtévővé lettek ezek az emberek. S úgy általában is együtt érzőbbé váltak. Többen közülük megváltak a vagyonuktól, és szétosztották a szegények között. Mások által gyógyulások történtek. S az életükben érezhetően több lett a szeretet.

Azonban voltak akkor is olyan makacs emberek, akiknek mindez nem volt elég. A tanítványokat megrögzött hazudozóknak tartották. Az első gyülekezet tagjait megtévesztett bárgyú tömegnek, a feltámadást meg emberi kitalációnak, a fantázia termékének. Beszéljen bárki bármit, a halottak nem szoktak feltámadni, Jézus sem támadhatott fel. Aki a feltámadást állítja, be kell zárni börtönbe vagy bolondok házába. Ilyen gondolkodású volt egy kegyes zsidó férfi, bizonyos Saul is. Jézus feltámadását tagadta. Őt nem győzték meg a bizonyítékok, s úgy vélte, hogy azokat, akik Jézus feltámadásáról beszélnek, azokat be kell zárni, vagy veréssel kell őket jobb belátásra bírni, elhallgattatni, de ha ez sem használ, akkor meg kell ölni őket. S láss csodát, ebből a tagadó Sauból lett az a Pál apostol, aki mai igénket írta. „Üldöztem az Isten egyházát” – írja bűnbánattal, de arról is beszámol, hogy később viszont ő lett a legserényebb apostol. Mi történt? Mi győzte meg? Mi idézte elő e drámai változást? Hát csak az, hogy ő is találkozott a feltámadott

Jézus Krisztussal. Igaz, ő már nem olyan formában, ahogy a többiek, de éppoly személyesen és valóságosan. Éppoly életet átformáló módon.

És a sornak itt nem lett vége. Pont Pál szolgálata nyomán találkozhattak Jézussal a korinthusiak is. Találkozhattak vele az evangéliumban, Isten igéjében s a Szentlélek ajándéka által, s az élő Úrral való találkozás őket is átformálta. Akik régen mindenféle bűnökben éltek, örökélet felé tartó üdvözülökké lettek. Már legalábbis, akik nem elhamarkodottan lettek hívőkké. Mert úgy is lehet hívővé lenni. Azaz úgy, ha valaki nem találkozik Jézussal. Ha nem érzi Jézus érintését, nem hallja Jézus szavát. Úgy, hogy csak a csoportnyomás vagy egy jó közösségi élmény hatása alatt válik hívővé. De az ilyen nem tart soká. Ez nem elég az üdvösséghez. Ezért ha ma úgy vagy itt, hogy a család kedvéért jöttél csak, vagy azért mert szereted ezt a közösséget, de Jézus közelségét még nem érezted, akkor kérd tőle bátran a találkozást, a személyes érintettséget, mert az teheti valódivá, szilárdá a hitedet. Az változtatja meg, fordítja üdvírányba az életet. Viszont vigyázz, mert úgy is lehet elhamarkodottan hívővé lenni, ha találkozik valaki Jézussal, s e vallási élmény örömeiben hívővé lesz, de nem veszi észre, hogy a feltámadott Jézus a király. Ha fellelkesül ugyan, de nem adja át magát engedelmességre. Az ilyen elhamarkodott hívő se jut messzire. Éri a közösségben valami kedvezőtlen hatás, vagy nem úgy mennek a dolgok a gyülekezetben vagy az életében, ahogy ő parancsolná, s elhagyja Jézust. Az ilyen embernek az utóbbi állapota rosszabb az előbbinél is. Az ilyen ember tud az örökéletéről, még csak el se felejt, de mégis kimarad belőle. Vigyázni kell, nehogy így járjunk, amikor mi találkozunk Jézussal.

Mert számunkra is alapvető és a legmeggyőzőbb az lehet, ha mi is személyesen találkozunk a feltámadottal. Találkozunk vele a Bibliában, az úrvacsorában, az imádság megszentelt alkalmain. Találkozunk vele a mindennapokban. S ez ma is lehetséges, mert Jézus ma is itt van, Jézus ma is él, és sokféleképpen szól. Van, aki álomban találkozik vele, s van, aki ébren. S nem kell messzire menni azért, hogy olyan embert láthassunk, akit az élő Jézus megszólított. Hisz itt és most, ezen az istentiszteleten is biztos, hogy többségünkben olyanok vagyunk, akik már hallottuk, hogy Jézus hozzánk szól. Talán emberi szavakon keresztül, talán egy igehirdetésben, talán a Biblián át, esetleg más módokon, talán nem is olyan ritkán. Talán nem is hinnék sokan, milyen sok beszámolót lehet hallani arról, hogy a hit útján éppen csak indulókat hogyan szólít meg Jézus. Ő ugyanis nem egy néma bálvány, hanem az élő Isten. Ő szól, vele találkozhatsz, őt megismerheted. Ha még nem élted át e csodát, kérd, s biztos, hogy téged is néven fog szólítani az Isten. Ha pedig már átélted a csodát, ha már találkoztál életed egy pontján vele, akkor ügyelj rá, hogy Isten e kegyelme ne legyen hiábavaló. Hanem engedd, hogy e találkozás a feltámadottal meghatározza életedet, és légy te is hű tanúvá, s így segítsd, hogy mások is e találkozásra, az élő Jézusra, az élet forrására rátalálhassanak. Ámen.

1. A felolvasott ige a feltámadásnak milyen bizonyosságait említi?
2. Saul (későbbi Pál) élete hogyan változott meg a Jézussal való találkozás hatására?
3. Hogyan történt meg az apostol életében ez a drámai találkozás a feltámadott Krisztussal? (ApCsel;):1-22. és 26:8-20.)
 - a) Mit gondolsz Jézus feltámadásáról? Rád mi hatott ezzel kapcsolatban meggyőző erővel?
 - b) Neked milyen „találkozásod” volt (van) az élő Jézussal? Hogyan vagy vele kapcsolatban? Érzed közelségét a mindennapokon?
 - c) Mindennapjaidat mennyiben befolyásolja, hogy van örökélet? Mi kapcsán szokott ez eszedbe jutni? A mindennapokban számít ez?
 - d) A húsvéti ünneplésben az otthonotokban megjelenik valahogy, hogy a feltámadást ünneplitek? Hogyan?
 - e) Mit jelent az, hogy meggondolt (azaz nem meggondolatlan) módon lettél hívővé?
 - f) Kik felé tanúskodsz az élő, a feltámadt Jézusról?